Ваша Преосвештенства, високопреподобни и преподобни оци, поштоване сестре монахиње, драга браћо и сестре, помаже Бог!

"Очување породице у савременом свету"

Свети Старац Пајсије Светогорац, један од најзначајних и најуваженијих светогорских стараца 20. века, рекао је за Православну породицу: ”Једина животна вредност је породица. Када пропадне породица пропашће све, и свештенство и монаштво. Када пропадне породица, пропашће свет.”[1]

Не треба да чуди што је, у данашњем, небивалом времену, опстанак традиционалне породице – домаће цркве, основне ћелије нормалне и здраве државе, доведен у питање. После Православне вере, традиционална породица је највећа препрека да се остваре подмукли планови светских зликоваца, који управљају овим палим светом, о стварању антихристовог царства на земљи - Новог светског поретка, који је синоним за лаж, мржњу, насиље и робовски положај. Убитачан систем којим они покушавају да униште породицу веома је једноставан: под пристиском, који спроводе чиновници из Вашингтона и Брисела уз помоћ корумпиране и уцењене евроунијатске ”елите”, доносе се закони којима се, под изговором заштите породице, породица заправо разбија и уништава.

СТАЊЕ

Годинама Влада, Скупштина и председник Републике Србије доносе закључке о забрињавајућем демографском стању Србије, о томе како нас је сваке године мање за 40 хиљада. Уместо да у складу с тим помогну родитељима да се породица оснажи и увећа, систематски се врши притисак на родитеље од стране власти, који је последње две године прерастао у отворено насиље, легализовано антиуставним и антипородичним законима, а породица је проглашена непожељним местом за развој деце, са јасном намером да се деца извлаче из сигурности породичног окружења и окрећу против својих родитеља. Док нас колонијална проевропска управа убеђује како они брину за породице, тиме што дају лажна обећања о новчаној помоћи за рађање више деце, родитељима се брутално одузимају основна људска права и слободе која су Уставом загарантована:

1. да о здрављу деце сами, промишљено и одговорно, доносимо најисправније одлуке;
2. да нашу децу васпитавамо у складу са нашом вером, традицијом и уверењима;
3. да породица има самосталност, а не да неко други контролише и одређује судбину наше деце.

У сврху систематског уништења породице, Центри за социјални рад су постали као Гестапо, чији службеници могу кад год хоће да нам уђу у кућу, врше преглед и испитивање и на крају без законске основе, само на основну њихове паушалне оцене о сиромаштву породице, могу да нам одузму децу. Односе се према нама као према раји, којој поред свих могућих харача, уведоше и данак у крви. Само за разлику од Турака, који су то чинили сваких 6-7 година и српску децу претварали у јаничаре, колонијална проевропска управа

[1] Књига ''Савети породичним људима''

преко службеника ЦЗСР то чини свакодневно и, притом нашу децу као робу продају богатој и болесној клијентели за пресађивање органа и сваковрсно иживљавање. У Србији је званично у протеклих пет година биолошким породицама одузето 5.668 деце, а незванично то је много већи број. Колико је погубна активност свирепих службеника ЦЗСР, говори и чињеница да када су једну верујућу породицу, која припада нашој Епархији, ставили ”под своју контролу” довели су до развода родитеља са чак шесторо деце. Због тога је званично више развода него склапања бракова. **Ако имате нормалну и здраву децу и при томе живите на хришћанском утемељењу– не сумњајте да сте на мети службеника ЦЗСР.**

Посредством медија, школског система и других државних институција, деци намећу разврат, блуд и хомосексуалну идеологију. Под изговором заштите настраних, нашу децу претварају у блуднике и хомосексуалце, јер хомосексуалац се не рађа, него се ствара. **Замислите нашу децу, наше анђеле, које учимо хришћанским врлинама у кући и цркви, а у школи њихове невине душе бомбардују хомосексуализмом и порнографијом.** То је исто као да ми одрасли глумимо хришћане, а сваки дан гледамо развратне филмове и препуштамо се блуду. Прећутним прихватањем профилисања личности наше деце кроз систем, поједностављено названог хомосексуалног образовања и темељни став да у свету не постоји два пола мушкарац и жена, како их је Господ створио, већ да има десетине некаквих родова, ми их чинимо неспособним за суштински најважнију борбу коју у свом животу треба да воде – борбу за традиционални систем вредности, у којем природна породица има централно место. А управо то нам доноси најављени ”Закон о родној равноправности”, који само формално треба да буде усвојен у Скупштини.

Као последица нестанка породице, добијамо само заблуделе појединце, који постају део безличне масе којом лако управља држава у складу са планом Новог светског поретка. Да би знали како да спречимо планове о уништењу породице и њене последице, треба да схватимо шта је узрок таквог стања, јер наша борба одатле треба да почне.

РАЗЛОГ-УЗРОК

Себичност родитеља је главни узрок кризе породице. Многи ће се запитати одакле такво размишљање? До пре 60 – 70 година српска породица је имала просечно петоро и више деце. Живело се већином у тешким условима, често у немаштини, али су ипак били срећни и задовољни, јер су се одликовали љубављу и скромношћу у складу са Православном вером. То су биле патријархалне породице у којима је отац хранио и бранио, а мајка гајила и васпитавала, а деца су веру, племенитост, храброст, чојство и љубав према Господу, мајци Србији и према ближњима, стицали још у мајчиној утроби, а током њиховог одрастања само подсећани да поштују свакога и свачије, али да своју веру, породицу и земљу увек буду спремни да бране. Из такве српске породице излазили су велики људи који су исписали нашу историју, којој се цео свет диви!

Онда се догодило нешто страшно. Срби су почели да игноришу Бога и веру, и да прихватају идеологије, настале у лабораторијама светских владара из сенке: марксизам, комунизам, хуманизам, феминизам, хомосексуализам итд. Кренули су за лажном слободом, која само подстиче најниже страсти, егоизам и тежњу да уживамо у греху, заборављајући да због тренутка губимо вечност. Тако смо добили свет у виду луднице или како Свети старац Пајсије каже: ”Данас су грех увели у моду… Али горе је од

свега, што су данашњи људи, без изузетка фасцинирани грехом, и видећи да неко не следује духу времена, да не греши, да има капљицу поштовања – називају га заосталим, ретроградним. Такве људе узнемирава, што неко не греши. Они сматрају грех прогресом.”[2]

Као последица таквог накарадног система, добили смо родитеље који не брину о деци, а онда деца не поштују родитеље. Улази се у брак без намере да се престане са предходним себичним навикама, односно да се угађа себи. На брачни живот не гледа се као на подвиг у двоје, него као на забаву. Већина родитеља жели да се проводи, да брине о свом изгледу и да јури за каријером. Нису спремни и не желе да се носе са проблемима која доноси обавеза гајити децу. Данас имамо једно до двоје деце у породици, а бракови се распадају после првог већег проблема. Блажени старац Епифаније је рекао: ”Када је човек неожењен, он има права и обавеза. Када се ожени, има мало права и много обавеза. Када пак добије и децу, права више нема, него има само обавезе.”[3] Данашњи родитељи су незаинтересовани за гајење деце, а онда децу васпитава држава преко вртића, школе, медија и улице. Родитељи се задовољавају да буду само возачи деци до школе, тренинга, на приватне часове, забаве и да им испуњавају жеље. Такво погубно понашање на велику жалост присутно је и код верујућих родитеља, где они због неког свог лажног мира игноришу проблеме и искушења која имају деца и препустају да то Господ или неку други за њих реши. Добили смо уместо родитеља, обичне посматраче, који уместо да се боре и решавају проблеме, затварају очи и несвесно постају помагачи у злочину над сопственом децом. **Зло је скоро надвадало, не зато што је моћно, него пре свега што ми хришћани то пасивно посматрамо.**

РЕШЕЊЕ ПРОБЛЕМА

Ма колико непријатељ изгледао опасан и јак, ми немамо другог избора него водити борбу до краја да сачувамо нашу децу и породице. **Ако ми родитељи нисмо спремни без страха и компромиса, отворено и одлучно, да се супроставимо антипородичним плановима колонијалне проевропске управе, па ко ће онда?** Доведено је у питање ментално и физичко здравље наше деце и опстанак наших породица, због тога је неопходно да отворено подржимо и придружимо се стварању јединственог фронта свих родитеља и породичних организација, али само на једино могућим светосавским основама и принципима, са циљем борбе за слободу, самосталност и права традиционалне породице, а против свих присила и наметања, којим су изложена деца и родитељи, и пружања отпора завођењу терора тоталитарног либерализма, како информативног, тако и законодавног. Ова борба се води на сваком месту, од куће, преко цркве, до школе, медија, радног места и улице. Само вером, слогом и одлучним отпором можемо одбранити своју децу и своје породице од оних који прете да нас униште.

Колико греше они који мисле да ће само својом снагом нешто променити, можда и више греше они који сматрају да не треба ништа да чине, да ће Господ све урадити, заборављајући речи Светог владике Николаја Жичког и Охридског: ”Учинимо оно мало што Бог од нас тражи, остало ће Он учинити.”[4] Шта то значи - показује нам пример Немањићке Србије која је тежила да кроз свету породицу и свету школу створи Свету Србију или како каже Свети

---

[2] Књига ''Са љубављу и болом савременом човеку“

[3] Књига ''Православни брак и породица''

[4] Књига ''Омилија''

Јустин Ћелијски: ”...Свети Немањићи су имали један циљ, једну жељу: да Србију претворе у Свету Србију. Да целу српску земљу претворе у задужбину Божију.”[5] И ако су Свети Немањићи сву наду полагали у Господа и Свету Србију су пре свега градили својим светим живљењем, када је требало потезали су мач у одбрани вере, породице и земље.

Тако треба да се понашамо и ми данас. Сабрани с вером у Господа, с љубављу према деци и јединствени у намери да се изборимо за слободу и права, само тако можемо сачувати своје породице и деци оставити будућност са надом! За почетак, треба ми који смо под омофором владике Артемија, утемељени чврстом вером у Бога да наставимо да се одлучно супростављамо заклетим непријатељима свега Србског и Православног, кажемо и покажемо одлучно да су деца наша и да нећемо дозволити да их ико трује, отима и убија. **Будите сигурни да би се цела Србија потресла, као што се то десило када је и у прогонству ова Епархија опстала и наставила свој Богоугодан рад. Тај потрес би покренуо и остале родитеље, а остало би већ Господ учинио.**

Равнодушност према овим проблемима, која је присутна у нашем народу, неретко и међу нама, јесте од наше духовне охладнелости и немара пре свега у личном побожном живљењу. Зато је духовни рад на себи наше превасходно оружје, једино моћно да се супротстави силама таме, које су силно надошле са богоотпалог Запада. Дакле, не падати духом, не очајавати, Бог Који је допустио ову невољу неће оставити Своје слуге, зато је наша главна брига да то заиста и будемо - слуге Божје. Друго, не мање битно, из истрајности у нашем побожном животу треба црпети истрајност у борби за очување породице, дакле, истрајност, која мора бити макар иста колику имају и наши непријатељи у наметању својих антихришћанских идеја и циљева. Јер, храброст није у томе да будемо храбрији од нашег непријатеља, већ да будемо храбрији један минут дуже од њих.

Ако изгубимо битку за традиционалну породицу, која је ушла у завршну и одлучујућу фазу, а против антипородичних идеологија, све друге битке биће узалудне и безвредне, јер нема Србије без самосталне здраве хришћанске породице. Покажимо да је наша љубав јача од мржње колонијалне проевропске управе и лобија настраних. Од Господа је благодат, а наш је труд. Учинимо што стоји до нас, остало ће Господ дати! Уз чврсту и јаку веру, одлучну и упорну борбу можемо одбранити наше право на нормалан, породичан и традиционалан живот!

Како радили, тако нам Господ помогао!
Догодине у Призрену!

Дана 25.7.2018. Лета Господњег

Грешни раб Божији

Горан Живковић

[5] Беседа на Видовдан 1966.г. Ћелије